ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Παρατείνεται μέχρις ἐξαντλήσεως τῶν ὑπολειπομένων

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀρχικῶς διατεθέντων 750 Τόμων τοῦ Προνομίου, ὑπολείπονται ἀκόμη ὀλίγοι, τὸ Προνόμιον παρατείνεται μέχρι τῆς ἐξαντλήσεως καὶ τούτων. Ἑπομένως οἱ ἐγγραφέντες καὶ οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τὸ 1913 δύνανται ἀκόμη νὰ γοράζουν τοὺς Τόμους τῶν ἐτῶν 1899—1912, ἕκαστον ἄδετον ἀντὶ φρ. 4 καὶ χρυσόδετον ἀντὶ φρ. 7. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ὑπολειπόμενοι Τόμοι εἶνε ὀλίγοι, ὥστε θὰ πάρουν μόνον ὅσοι προφθάσουν. Μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν διατεθειμένων ἀντιτύπων, θὰ πωλοῦνται μόνον εἰς τὴν ἀρχικήν των τιμήν.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλὰς* (0) μὲ *Κιρκυραϊκὴν Αὔραν*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Ἀφελῆ Ξανθούλαν Κάρμεν*, *Δωδωναῖον*, *Συριανὴν Αὔραν*—ὁ *Μαῦρος τῆς Βενετίας* (0) μὲ *Θωρηκτὸν Ἀβέρωφ*, *Μικρὸ Διαβολάκι*, *Ἀπηλπισμένην Κόρην*—ἡ *Μυρωμένη Χαραυγὴ* (0) μὲ *Κῦμα*, *Συριανὴν Αὔραν*, *Πατρινὸ Ναυτόπουλο*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δωδωναῖον* (θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρὰ τῆς ἰδικῆς σου, ἴσως εἰς τὸ προσεχές· ἔστειλα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν *Φάωνα*) *Γενναῖον Ἠπειρώτην* (τετράδια Μ. Μυστικῶν ἔστειλα·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (βραβεῖον ἔστειλα· σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) *Ὀνειρεμένην Πατρίδα* (ναί, εἶσαι δεκτὸς μετὰ πόσης χαρᾶς). *Ἐλευθερωθεῖσαν Χίον* (ἔστειλα·) *Ἐθνικὴν Παλιγγενεσίαν* (ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· ἔστειλα· καὶ πάλιν σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἀκαταπαύστους ἐνεργείας·) *Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν* (ἐλήφθη· ναί, εἴθε νὰ λάβῃς γράμμα σου καὶ ἀπὸ τὰ ἐλεύθερα Ἰωάννινα·) *Φάωνα* (ἔστειλα· τ' ἀποτελέσματα τῶν Εὐσήμων λίαν προσεχῶς·) *Ἄρην* (Τόμον ἔστειλα·) *Δημήτριον Ἐλ. Ρ.* (ἀνενεώθη ἡ συνδρομή σου καὶ σοῦ ἐστάλη ὁ τόμος· πέντε χρόνια συνδρομητής μου καὶ τώρα μόλις μοῦ γράφεις; ἔλα λοιπόν! γράφε μου συχνά, πάρε καὶ ψευδώνυμον·) *Ἀλέξανδρον Βαφ.* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου·) *Κορυθαίολον Ἕκτορα* (ἔστειλα· χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· ναί, γράφε μου συχνά· ἔμαθα κι' ἀπ' ἄλλοῦ πόσον εἶσαι ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ περιοδικόν μας;) ? (ἔστειλα· ἰδὲ τί λέγω παραπάνω διὰ τοὺς ὑποτιμημένους τόμους·) *Ξανθὴν Πουπὲν* (χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτή σου· ἀφοῦ ἐκείνη σοῦ λέγῃ ὄχι, μπορῶ ἐγὼ νὰ πῶ ναί;) *Ἐθνικὸν Παιᾶνα* (δὲν ἀνενέωσες τὸ ψευδώνυμόν σου, ἑπομένως δὲν σοῦ ἀνήκει· σὲ συγχωρῶ προθύμως, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μοῦ γράφῃς τώρα συχνότερα·) *Μαρίκαν Γ. Γ.* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Μπουμπουλίναν* (ἔστειλα·) *Γαλήνην* (ἐλήφθησαν· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι θὰ τοὺς αὐξήσῃς·) *Ἐν τούτῳ νίκα* (καλὰ τὰς ἔγραψες καὶ οὕτω νὰ ἐξακολουθήσῃς·) *Πατρινὸ Ναυτόπουλο* (εἴθε!) *Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ*, *Φίλεργον Χελιδόνα* καὶ ἀδελφούς, *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς*, *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Ἡρωΐδα τοῦ 21*, *Μελαχροινὴν Ἑλληνοπούλαν* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *9 Ἰανουαρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

135ος Διαγωνισμὸς

Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Μαρτίου)

66. Λεξίγραφος

Ἐπίρρημά τι χρονικόν
Μὲ μέλος σου ἑνώνεις
Καὶ βασιλέα τραγικόν
Ἀμέσως φανερώνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου

67. Συλλαβόγριφος

Τὰ δύο μου πρῶτα, σύμφωνα·
Τὸ τρίτον μου φωτίζει·
Τὸ σύνολόν μου στρατηγὸν
Τῆς Σπάρτης σχηματίζει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἑλληνίδα Μητέρα

68. Στοιχειοτον γριφος

Ὅπως ἔχω ἂν μάφῃς,
Στοὺς Προφῆτας νὰ κυττάξῃς·
Τὸν λαιμόν μου ἂν ἀλλάξῃς·
Καὶ τὸν τόνον ἂν κινήσῃς,
Ἕνα ὄρος ἱερὸν
Θὰ ἰδῇς εἰς τὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ

69. Αἴνιγμα

Γυρίζει, δὲν κουράζεται
Ποτὲ τὸ ἀρσενικόν μου·
Εἰς τὸ Αἰγαῖον βρίσκεται,
Λῦτα, τὸ θηλυκόν μου,
Κι' ἀπὸ τὸ δένδρον κρέμαται
Γλυκὺ τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γεφῦρι τῆς Ἀλαμάνας

70. Τρίγωνον

Τὸ πρῶτον μου πλῆρες θὰ εὕρῃς ἀνθέων
Τὸ ἄλλο σημαίνει ἀνδρεῖον, γενναῖον·
Τὸ τρίτον ἐπίρρημα, καὶ δὴ τροπικόν·
Τὸ ἄλλο ἀόριστον καὶ ἓν τελικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Ἰδέας

71. Ἐπιγραφή

Ι Δ Θ Α Τ Α Λ
Τ Ἡ Φ Α Σ Π Ρ
Σ Κ Ο Μ Ο Λ Ο
Ε Η Σ Ο Σ Ν Θ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

72. Γωνία

+ * * * * = Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου.
* + * * * = Ἄνθος εὐώδες.
* * + * * = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
* * * + * * = Ἔγκλημα.
+ * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπηλπισμένης Κόρης

73. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν τὸ ὄνομα μεγαλονήσου ἑλληνικῆς· τὰ δὲ δεύτερα γράμματα, λαμβανόμενα ἀντιστρόφως, τὸ ὄνομα εὐρωπαϊκῆς πρωτευούσης:

1, Ἀθηναῖος στρατηγός. 2, Θηρίον. 3, Σπλάγχνον. 4, Ἐπιστήμη. 5, Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. 6, Ἀρχαία πόλις λυδική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου

74. Φωνηεντόλιπον

στν δ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαστροχαλαστῆ

75. Γρῖφος

1
1 οἰκ 1
οἰκ οἰκ
1 ἀς 1
οἰκ οἰκ
1 οἰκ 4
1

IL

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Ναυτόπαιδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,,

Διαβιβάζομεν θερμοτάτας εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς ψηφίσαντας, ὑποψηφίους «Κυανοῦ Κόρματος» καὶ «Ἀγῶνος» πλὴν τοῦ τὴν *Ὀνειρευμένην Πατρίδα*. *(Π', 35)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,,

Δωρίζομεν ἀντιπρόσωπον ἡρῶν ἐν Ὕδρᾳ τὴν Δεσποινίδα Ἀσπασίαν Γ. Γέλλη.

Δωδωναῖε, γράμμα ἔλαβον. Ἀπαντῶμεν.— *Ἀναγέννησις τοῦ 21* (Π', 36)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 5ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 57)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἔνδοξον Γρίμποβον, Ἀνάστασις τοῦ Γένους, Νικίας Βέρτης, Στέφανος Βέρτης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπ. Μαυρογιάννης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Θ. Κόλιας.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γενναιόψυχος Ἕλλην.
ΤΥΡΝΑΕΟΥ: Νικ. Θ. Ρούμπλιας, Βασ. Ἠλ. Τράμπας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἕλλη Συνδίκα (2,3).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Κορίνθῳ ΓΕΩΡ. Θ. ΚΟΛΙΑΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

Τὸ ὡραιότερον, τὸ τερωνότερον, τὸ ὠφελιμώτερον δῶρον

ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΤΟΥ 1912

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** *δραχ. ἢ φρ. 8* — **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** *δραχ. ἢ φρ. 10*

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.—2408*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία	δρ. 3,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχόνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς *Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰανουαρίου 1913* *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 8*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' *(Συνέχεια)*

—Πρέπει νὰ ἐργάζεται κι' αὐτός!

—Ὅπως ὅλοι μας!

Ἀπορθασυνθεὶς ὁ χονδρὸς ἀμαξᾶς ἀπὸ τὰς ἐνθαρρύνσεις τῶν συναδέλφων του, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τῆς βίας εἰς τὸν μικρὸν ἀνυπότακτον καὶ δράξας αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὸν ἔσυρε διὰ τῆς αὐλῆς μέχρι τῆς θύρας τῶν μαγειρείων.

—Ἔννοια σου, ὠρύετο, καὶ θὰ σὲ κάμω ἐγὼ νὰ δουλέψῃς μὲ τὸ στανιό. Ἔλα, λέγε! θὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ λισγάρι νὰ πᾶς στὸ σταῦλο, ναὶ ἢ ὄχι;

—Ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, ἀτάραχος πάντοτε.

—Καὶ γιατί, σὲ παρακαλῶ; Ἔλα, μίλα, γιατὶ θὰ σοῦ τὴ στράψω!

Ὁ Μπόμπης δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερον. Ἐρεθισμένος ἀπὸ τὰς ὕβρεις καὶ τὰς εἰρωνείας τοῦ ὑπηρετικοῦ καὶ θέλων νὰ ἀποστομώσῃ ἅπαξ διαπαντὸς τὸν κτηνώδη ἀμαξᾶν, ἀφῆκε νὰ τῷ διαφύγουν τὰ ἀσύνετα αὐτὰ λόγια:

—Εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Δουκός, μάλιστα. Ἡ ὑπηρεσία μου ὅμως δὲν εἶνε νὰ καθαρίζω τὸ παχνί.

—Ἀλλά;... ποιὰ εἶνε ἡ ὑπηρεσία σου; ἠρώτησε σαρκαστικῶς ὁ Κουρτοᾶ.

—Εἶνε, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Μπόμπης, νὰ καβαλλικεύω στὶς κοῦρσες τὸ ἄλογο τοῦ κυρίου δουκός· εἶνε νὰ τὸν κάμνω νὰ κερδίζῃ τριακόσιες χιλιάδες λίβρες, ὅπως θὰ τὸν κάμω νὰ τὶς κερδίσῃ σὲ τρεῖς ἑβδομάδες, ὅταν θὰ τρέξῃ τὸ ἄλογο *Πέρτενερ*, ποῦ θὰ πάγω νὰ τὸ πάρω ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑπηρεσία μου!.. Καὶ τώρα, ἀφίστε με ἥσυχο!—Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τοῦ μικροῦ Ἄγγλου ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὴν ὁμήγυριν. Καὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας ἀνέκραξεν:

—Ἀλήθεια λέει! Πρὸ ὀλίγου ἄκουσα νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ στοίχημα τῶν τριακοσίων χιλιάδων λιβρῶν,

στὸ χασάπικο.

Αἱ πρὸς τὸν Μπόμπην διαθέσεις τοῦ ὑπηρετικοῦ μετεβλήθησαν. Χάρις εἰς τὴν μεγάλην εἴδησιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνακοινώσῃ, ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἔγεινεν εὐθὺς ὑποκείμενον σημαντικόν. Αἱ εἰρωνεῖαι, αἱ ὕβρεις ἔπαυσαν. Καὶ ὅλοι τὸν περιεστοίχιζαν τώρα, ἐρωτῶντες μὲ περιέργειαν περὶ τοῦ μεγάλου γεγονότος, τὸ ὁποῖον προητοιμάζετο καὶ τοῦ ὁποίου αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ ἥρως.

«Σύ, ἀλήθεια, θὰ καβαλλικεύῃς τὸ ἄλογο;»
(Σελ. 61, στ. γ')

—Ἀλήθεια λοιπόν; ἐρωτοῦσεν ὁ μάγειρος. Ὁ κύριός μας ἐστοιχημάτισε τριακόσες χιλιάδες λίβρες, ὅτι τἄλογό του θὰ νικήσῃ στὶς κοῦρσες;

—Ὁλόκληρη περιουσία, διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ θυρωρός.

—Καὶ σύ, ἀλήθεια, θὰ καβαλλικεύῃς τὸ ἄλογο; Καὶ θὰ πᾶς νὰ τὸ φέρῃς ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία; Πές μας τα λοιπόν, πές μας τα ὅλα!

Ὁ Μπόμπης, εὐχαριστημένος ποῦ ἔπαυσαν νὰ τὸν κακομεταχειρίζωνται, δὲν ἔδειξε καμμίαν δυσκολίαν νὰ τοῖς διηγηθῇ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς μεγάλης ἱπποδρομίας, ἡ ὁποία προητοιμάζετο καὶ τῆς ὁποίας, ἔλεγεν, αὐτὸς ἦτο ὁ ὑποκινητής, διότι αὐτὸς εἶχε συμβουλεύσῃ τὸν κύριόν του νὰ προσκαλέσῃ εἰς στοίχημα τὸν μαρκήσιον Κονφλάν. Τοῖς εἶπεν ἀκόμη, ὅτι αἱ ἱπποδρομίαι αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἦσαν κοινότατον πρᾶγμα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου εἶχεν ἤδη λάβῃ τὴν τι-

«Δὲν ἐσκέφθη οὔτε μίαν φορὰν νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν ὀπίσω του...» (Σελ. 62, στ. γ')

μὴν νὰ καβαλλικεύσῃ μίαν φορὰν ἕνα νικητὴν ἵππον. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸν τὸν ἀπαράμιλλον, τὸν ἀκατανίκητον *Πέρτενερ*, θὰ ἐπήγαινε τώρα νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν.

Τὰ πολλὰ λόγια βλάπτουν!

Ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἰδίαν του διήγησιν, ὁ μικρὸς τζόκεϋ δὲν ἀντελήφθη, ὅτι ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ μεγάρου, ἐστέκετο ἕνας ἄνθρωπος ξένος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθῃ προτήτερα νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀμαξᾶν Κουρτοᾶ καί, μόλις ἤρχισεν ὁ καυγᾶς μὲ τὸν Μπόμπην, ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ σταύλου.

Ἐὰν ὁ Μπόμπης, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν, δὲν ἀπερροφᾶτο τώρα ἀπὸ τὴν ἐπιδεικτικὴν ἐκείνην ἔκθεσιν τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἐμπιστευτικῆς του ἀποστολῆς, θἀνεγνώριζε βεβαίως τὰ ἀλλοίθωρα μάτια, τὰ ἄτακτα μαλλιὰ καὶ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα τοῦ ἐχθροῦ του Λωράν, τοῦ ὑπηρέτου ἐκείνου, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχε γρονθοκοπήσῃ εἰς τὸ Τριανόν. Ἀλλὰ ποῦ νὰ προσέξῃ! Δὲν ἔβλεπε γύρῳ του πορὰ μόνον ἀνθρώπους κρεμασμένους μὲ θυμασμὸν ἀπὸ τὰ χείλη του. Καὶ αὐτὸ τὸν ἐκολάκευε τόσον πολύ, ὥστε ἐξηκολούθησε νὰ φλυαρῇ ἀτελείωτα. Οὕτως ἀπεκάλυψεν ὅλα του τὰ σχέδια. Ἀνήγγειλεν, ὅτι θὰ ἐπήγαινεν εἰς τὸ Οὐέμπληδων νὰ ζητήσῃ τὸν *Πέρτενερ*, ὅτι θἀνεχώρει τὴν ἐπαύριον διὰ Βουλώνης καὶ ὅτι ὁ γηραιὸς του διδάσκαλος Τὸμ Τσάρλεϋ θὰ ὑπεχρεοῦτο νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸν περίφημον ἵππον, ἐπειδὴ εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του γράμμα τοῦ κυρίου του, τοῦ λόρδου Πέρσου, διατάσσον αὐτὸν νὰ κάμῃ οὕτω.

Ὁ Λωράν, ὁ ὁποῖος ἤκουε μετὰ τῶν ἄλλων αὐτὴν τὴν διήγησιν, ἔδειξε μίαν στιγμήν, ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην νἀκούσῃ περισσότερα. Αὐτὰ τοῦ ἔφθαναν. Καὶ ἀφίσας τὸν μικρὸν Ἄγγλον νὰ λέγῃ, ἐγλύστρησε σιγὰ - σιγὰ ὡς τὴν θύραν καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ μέγαρον Λωζέν. Ὁ Μπόμπης οὔτε τὴν παρουσίαν του ἀντελήφθη οὔτε ἓν βλέμμα συνεννοήσεως εἶδε, τὸ ὁποῖον ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἀντήλλαξε σιγὰ μὲ τὸν ἀμαξᾶν.

Μόλις εὑρέθη εἰς τὸν δρόμον, ὁ Λωράν ἤρχισε νὰ τρέχῃ, συλλογιζόμενος μὲ μοχθηρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων:

«Χμ! χμ! αὐτὸ ποῦ ἤκουσα θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ τὸν κύριό μου. Αὐτὸ τὸ παληόπαιδο νομίζει πῶς θὰ πάῃ νὰ φέρῃ τὸν *Πέρτενερ* γιὰ τὶς κοῦρσες τοῦ Μαΐου... Ἔ, λοιπὸν ἀπατᾶται πολύ! Τὸ ἀκατανίκητο αὐτὸ ἄλογο δὲν θὰ τὸ φέρῃ τοῦ λόγου του. Θὰ τὸ φέρω ἐγώ. Καὶ τὶς τριακόσιες χιλιάδες λίβρες δὲν θὰ τὶς κερδίσῃ ὁ δοῦξ Λωζέν, ἀλλὰ ὁ μαρκήσιος Κονφλάν, ποῦ θὰ μοῦ δώσῃ βέβαια ἀπ' αὐτὲς ἕνα μέρος!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΚΡΕΙΓ

Ἐμπιστοσύνη καὶ δόλος.

Ποιὸ παιδί, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἦτο εὐτυχέστερον ἀπὸ τὸν φίλον μας Μπόμπην; Καβάλλα εἰς ἕνα λαμπρὸ ἄλογο, ἔτρεχε χαρούμενος, σφυρίζων ὅσον δυνατώτερα ἡμποροῦσε τὸ *Γιάνκη Ντώντλ*.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ μέγαρον Λωζὲν τὰ χοράγματα, καὶ ἀφοῦ ἐπέρασε χωρὶς δυσκολίαν τὴν πύλην τῆς Βιλλέτης, ἐπῆρε τὸν βασιλικὸν δρόμον τῆς Βουλώνης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐσκόπευε νὰ ἐπιβιβασθῇ διὰ τὴν Ἀγγλίαν.

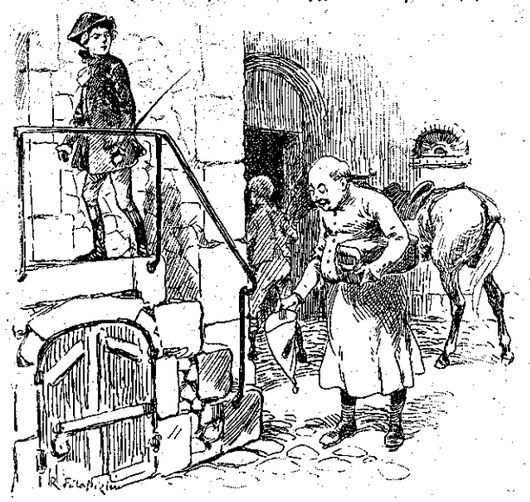

«Ὁ Μυλόρδος θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος! ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος ὑποκλινόμενος...»

Ὁ Μπόμπης ἦτο κατευχαριστημένος διότι καὶ ἡ πρωΐα ἦτο ὡραία, καὶ ὁ ἀπριλιάτικος ἥλιος ἐφώτιζε μὲ γλυκὺ φῶς τὸν λευκὸν δρόμον καὶ τὰ πράσινα λειβάδια, καὶ διότι τὸ ἄλογόν του ἔτρεχε καλά, καὶ διότι ἀκόμη ἠσθάνετο τὴν εὐχάριστον πίεσιν μιᾶς δερματίνης ζώνης, ἡ ὁποία περιεῖχεν ἑκατὸν χρυσᾶ σκοῦδα, ποῦ τοῦ τὰ ἔδωσε, πρὶν φύγῃ, ὁ κύριός του, διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου καὶ διὰ τὰ *τζὶν* τοῦ Τὸμ Τσάρλεϋ.

Θὰ ὁμολογήσετε, ὅτι δὲν ἐχρειάζοντο καὶ περισσότερα πράγματα διὰ νὰ εἶνε τελείως εὐχαριστημένον ἕνα παιδὶ δώδεκα ἐτῶν!

Ἔτρεχε λοιπὸν καὶ δὲν διέκοπτε τὸ αἰώνιον σφύριγμά του, παρὰ διὰ νὰ μονολογῇ ὡς ἑξῆς:

— *Ὤλλ ράϊτ*, μίστερ Μπόμπ! Εἶσαι, μὰ τὴν πίστι μου, πολὺ τυχερὸ παιδὶ ἀφοῦ κατώρθωσες νὰ ἐμπνεύσῃς τόση ἐμπιστοσύνη στὸν κύριό σου. Ναί, μ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ, μίστερ Μπόμπ· πρέπει ἀκόμη καὶ νὰ δικαιολογήσῃς τὴν ἐμπιστοσύνη του, μὲ τὸ νὰ ἐπιστρέψῃς γρήγορα στὸ Παρίσι μαζὶ μὲ τὸν *Πέρτενερ*, καὶ μὲ τὸ νὰ νικήσῃς στὴν κούρσα, γιὰ νὰ κερδίσῃ ὁ κύριός σου τὸ μεγάλο ποσὸν ποῦ τοῦ χρειάζεται... Τί ἀστεῖος, ἀλήθεια, ὁ δοῦξ Λωζέν, νὰ φαντάζεται πῶς μποροῦσε ποτὲ νὰ νικήσῃ μὲ τὸ *Βέλος* του! ἕνα ἄλογο χοντρὸ σὰ βαρέλλα, ποῦ λαχανιάζει καὶ σπάζει ἱδρῶτα ἅμα τρέξῃ μισὸ μίλλι!.. Εὐτυχῶς ποῦ βρέθηκα ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν σώσω... Ναί, μὰ γιὰ νὰ τὸν σώσω, δὲν πρέπει νὰ χάσω στιγμή. Ἂς κάμω πάλι τὸ λογαριασμό μου. Σήμερα ἔχομε 16 Ἀπριλίου. Γιὰ νὰ φθάσω στὴ Βουλώνη, θὰ μοῦ χρειασθοῦν, καθὼς μοῦ εἶπεν ὁ κύριός μου, ἑπτὰ ὀκτὼ ἡμέρες... Δύο ἡμέρες ἀκόμη γιὰ νὰ γυρίσω... νά, φθανομε κοντὰ στὶς 6 Μαΐου!.. Θάρρος, μίστερ Μπόμπ! *Πούλλ, οὔπ!*»

Ταῦτα λέγων ὁ μικρὸς τζόκεϋ, ἐπτέρνιζε τὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου του, τὸ ὁποῖον, πειθήνιον εἰς τὸν ἀναβάτην, ἐξηκολούθει κανονικὸν καὶ ρυθμικὸν τὸν τριποδισμόν του ἐπὶ τοῦ ὁμαλοῦ κ' ἐρήμου δρόμου.

Οὕτως ἐταξείδευσεν ὅλην τὴν ἡμέραν, μόλις σταματήσας μίαν ὥραν τὸ μεσημέρι διὰ νὰ ξεκουράσῃ τὸ ἄλογόν του καὶ διὰ νὰ φάγῃ κάτι τι εἰς ἓν πανδοχεῖον.

Ὁ μικρός μας φίλος ἦτο τόσον βυθισμένος εἰς τὰς εὐτυχεῖς του σκέψεις καὶ τόσον τὸν κατεῖχεν ἡ ἰδέα νὰ μὴ χάσῃ λεπτόν, ὥστε δὲν ἐσκέφθη οὔτε μίαν φορὰν νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἴδῃ ὀπίσω του. Διατί ἄλλως τε νὰ τὸ κάμῃ; Τί ἠμπορεῖ νὰ φοβῆται ὁ μικρὸς τζόκεϋ;

Καὶ ὅμως! Ἐνῷ ἐπροχώρει ἀνύποπτος, ἕνας ἄλλος ἱππεύς, ὑψηλὸς καὶ ἀλλοίθωρος, μὲ καλὸ ἄλογο καὶ αὐτός, τὸν ἠκολούθει κατὰ πόδας. Τὸν εἶχε πάρει τὸ κατόπιν ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ δὲν ἤτο ἄλλος, παρὰ ὁ γνωστός μας Λωράν.

Ὁ μοχθηρὸς καὶ δειλὸς λακὲς δὲν εἶχε συγχωρήσῃ τὸν μικρὸν Ἄγγλον διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνον γρόνθον ποῦ τοῦ εἶχε δώσῃ κατάμουτρα, ἐμπρὸς εἰς ὅλους του τοὺς συναδέλφους, εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ Τριανόν. Ἀπὸ τότε ἐζητοῦσεν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐκδικηθῇ. Ἦτο ὅμως φρόνιμος καὶ εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι, ἂν καὶ ἐφαίνετο ἀδύνατος, ὁ μικρὸς Ἄγγλος τζόκεϋ εἶχε δύναμιν ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς του. Ἐκτὸς τούτου, φύσει φοβητσάρης, σὰν λαγώς, ὁ Λωράν δὲν ἤρχετο εὔκολα στὰ χέρια· ἀλλὰ πανοῦργος καὶ δόλιος, ἐζητοῦσεν ἄλλον τρόπον ἀπὸ τὴν γρονθομαχίαν, ὅπου ἀσφαλῶς θὰ ἐνικᾶτο, διὰ νὰ κορέσῃ τὸ μῖσός του. Κατ' ἀρχὰς ἐδοκίμασε νὰ ἐξεγείρῃ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ του τοὺς συναδέλφους του ὑπηρέτας τοῦ μεγάρου Λωζέν, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν εἴδαμεν νὰ καταγίνεται τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Χάρις εἰς τὰς ραδιουργίας του, τῷ ὄντι, ὁ ἀμαξᾶς Κουρτοᾶ εἶχεν ἀρχίσει νὰ δείχνεται τόσον κακὸς πρὸς τὸν μικρὸν Ἄγγλον. Ἔπειτα ἡ τύχη ἐβοήθησε τὸν Λωράν. Εἴδαμεν πῶς ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Κουρτοᾶ ἐξηνάγκασε τὸν Μπόμπην νὰ φανερώσῃ ἀσυνέτως τὸ μυστικὸν τῆς εἰς Λονδῖνον ἀποστολῆς του. Ὁ λαλὲς τοῦ μαρκησίου Κονφλάν, κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ σταύλου, τὰ ἤκουσεν ὅλα. Ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἐπωφεληθῇ τῆς ὀπανίας εὐκαιρίας; Ἔτρεξεν ἀμέσως, διηγήθη τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν μαρκήσιον καὶ κατόπιν τῷ ἐπρότεινεν ἀπεριφράστως νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ νὰ φέρῃ διὰ λογαριασμὸν τοῦ κυρίου του τὸ περίφημον ἄλογον, τὸ ὁποῖον θὰ τῶ ἐξησφάλιζε τὴν νίκην.

— Ἀλλὰ πορεύθησεν ὁ μαρκήσιος εἰς τὸν ὑπηρέτην του, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ *Πέρτενερ* θὰ σοῦ τὸν δώσῃ, ἀφοῦ τὸν ὑπεσχέθη εἰς τὸν μικρὸν τζόκεϋ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωσε μάλιστα καὶ τὸ ἀναγκαῖον γράμμα;...

— Ἂς μοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν ὁ κύριος νὰ κάμω ὅ,τι θέλω, ἀπεκρίθη ὁ Λωράν μειδιῶν σατανικῶς, καὶ ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ φέρω τὸν *Πέρτενερ* πρὶν ἀπὸ τὰς 6 τοῦ Μαΐου.

Ὁ μαρκήσιος Κονφλὰν δὲν ἐπέμεινε.

— Καλά, εἶπε, πήγαινε εἰς τὸ Λονδῖνον, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ἂν κάμῃς ὅμως στὸ δρόμο κανένα στραβὸ καὶ σὲ πιάσουν, εἶνε δικός σου λογαριασμός. Ἐγὼ δὲν ἀναμιγνύομαι διόλου στὴ δουλειὰ καὶ σοῦ ἀπαγορεύω νἀναφέρῃς τὄνομάμου.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Λωράν. Ἂν ὅμως ἐπιτύχω;

— Τότε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος χαμηλόνων τὴν φωνήν, ἑκατὸ *πιστόλες* θὰ εἶνε δικές σου.

Ἡ ἐλπὶς τοῦ κέρδους καὶ ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως παρώτρυναν λοιπὸν τὸν Λωράν νἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τοῦ μικροῦ του ἐχθροῦ. Τὸν παρεφύλαξε, κρυμμένος καλὰ εἰς μίαν οἰκίαν πλησίον τοῦ μεγάρου Λωζέν, καὶ μόλις τὸν εἶδεν ἐξερχόμενον, τὸν ἠκολούθησεν ἐξ ἀποστάσεως, περιμένων τὴν εὐνοϊκὴν στιγμήν, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ σκοτεινὰ σχέδια, τὰ ὁποῖα ἐβυσσοδόμει.

Εἰς τὸ πανδοχεῖον.

Ὡς τὸ βράδυ, οἱ δύο ἱππεῖς, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, εἶχον διανύσῃ σαράντα χιλιόμετρα καὶ εἶχον φθάσῃ εἰς τὰ σύνορα τῆς Πικαρδίας.

Ὁ Μπόμπης ἐστάθη εἰς τὸ χωρίον Τιβερνύ, πρὸ τῆς θύρας ἑνὸς πανδοχείου ἀρκετὰ εὐπροσώπου, ὅπου ἀπεφάσισε νὰ διανυκτερεύσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑΔΟΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, διεδόθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτι δύο ἑλληνικὰ συντάγματα ἀνετινάχθησαν ἀπὸ τουρκικὴν ὑπόνομον εἰς τὸ Μπιζάνι! Ἡ διάδοσις «ἐκυκλοφόρησεν εὐθύτατα» ὅπως λέγουν κ' αἱ ἐφημερίδες, πιστευομένη παντοῦ ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ ξεύρουν ἢ νὰ κρίνουν. Διότι πῶς ἦτο δυνατὸν μία ὑπόνομος νἀνατινάξῃ δύο ὁλόκληρα συντάγματα; Ἔπρεπε νὰ ἦτον ἀπὸ ἐδῶ ὡς τὴν Πεῖραιά! Κ' ἔτσι εὔκολα γίνονται, καὶ μάλιστα ἀπὸ Τούρκους, τέτοια τεράστια ἔργα; Ὁ λαὸς ὅμως τὸ ἔχαψεν ἀνεξετάστως. Γυναῖκες ἔκλαιαν, ἄνδρες κατηρῶντο, κ' ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐβασίλευε λύπη, ἀγωνία, ἀπελπισία. Ἐπιτέλους, ὅταν τὸ ἀπόγευμα ἐξεδόθησαν αἱ ἐφημερίδες, χωρὶς νἀναφέρουν τίποτε περὶ ἀνατινάξεως, ὁ δυστυχὴς λαὸς ἤρχισε κάπως νὰ ἡσυχάζῃ. Καὶ τὸ πρωὶ πλέον, ὅταν ἦλθαν ἀπὸ τὸ Μπιζάνι εἰδήσεις πολὺ διαφορετικαί, ἐπείσθη ὅτι ἐπρόκειτο καὶ πάλιν περὶ ψευδοῦ; φήμης ἀπὸ τὰς συνήθεις.

Ναί, δυστυχῶς, ἀπὸ τὰς *συνήθεις*... Διότι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ τριμηνον διάστημα τοῦ πολέμου, δὲν ἐπέρασεν ἑβδομὰς χωρὶς νἀναπαυχθῇ ἐδῶ ὁ κόσμος ἀπὸ μίαν τέτοιαν ψευδῆ καὶ ἀπαισίαν φήμην. Πόσα διεδόθησαν καὶ πόσα πρὸς στιγμὴν ἐπιστεύθησαν, εἶνε ἀδύνατον νὰ φανταισθῇ κανεὶς! Εἰς μάτην ἡ Κυβέρνησις ἐπρονόησεν ἐξ ἀρχῆς νὰ λάβῃ αὐστηρὰ μέτρα κατὰ τῶν κυκλοφορούντων τὰ φοβερὰ ψεύματα. Οἱ ἀπαίσιοι ἄνθρωποι ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον των καὶ τὸ ἐξακολουθοῦν. Φαίνεται, ὅτι εἶνε ἀρρώστεια, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχουν πολὺ περισσότεροι ἀφ' ὅσον θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ. Καὶ ἡ ἀρρώστεια των αὐτὴ συνίσταται εἰς τὸ νὰ ὀνειρεύωνται, νὰ φαντάζωνται, νὰ πλάττουν πράγματα, ὡς ἐπιτοπλεῖστον φρικώδη, καὶ νὰ τὰ πιστεύουν κατόπιν καὶ οἱ ἴδιοι. Διαφορετικὰ δὲν ἐξηγεῖται πῶς θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ διαδώσῃ, ὅτι ἀνετινάχθησαν δύο συντάγματα, — τί φρίκη! — ἂν δὲν ἐλάμβανε τὴν εἴδησιν... εἰς τὸν ὕπνον του καὶ ἂν δὲν ἐπίστευεν ὅτι τὴν ἔλαβεν εἰς τὴν πραγματικότητα... Μερικοὶ λέγουν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ διαδίδουν τὸ ψεῦδη των ἐν γνώσει καὶ ἐπίτηδες, διὰ νὰ διασκεδάζουν μὲ τὴν ἀγωνίαν τοῦ κόσμου. Δὲν τὸ πιστεύω! Δὲν πιστεύω, ὅτι ὑπάρχουν τόσον κακοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον!..

Τελοσπάντων, δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει τώρα ποῖοι εἶνε αὐτοὶ ποὺ δημιουργοῦν καὶ θέτουν εἰς κυκλοφορίαν τὰ ἀπαίσια ψεύματα, οὔτε ἀπὸ τί τὸ κάμνουν. Μᾶς ἐνδιαφέρουν περισσότερον τὰ θύματά των, ἐκεῖνοι δηλαδὴ οἱ ὁποῖοι τἀκούουν, τὰ πιστεύουν προθύμως καὶ ἀνησυχοῦν. Διατί νὰ εἶνε τόσον πολλοί; Διατί νὰ εἶνε μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ σκέπτωνται ψυχρότερα καὶ νὰ μὴν εἶνε τόσον εὔπιστοι; Καὶ ὅμως, μία διάδοσις τοῦ δρόμου εἰμπορεῖ νἀναστατώσῃ καὶ τὸν φρονιμώτερον. «Μπᾶ! τὸ λέγει ἔξω ὅλος ὁ κόσμος!» εἶνε τὸ σύνηθες ἐπιχείρημα. Τοῦ λέτε: «Μὰ καλά, ἂν ἦταν τίποτε, δὲν θὰ ἔβγαιναν τώρα ὅλες ἡ ἐφημερίδες;» —«Μπᾶ! σᾶς ἀπαντᾷ ἡ Κυβέρνησις τὸ ἐμποδίζει!» Ὑπάρχει, φαίνεται, εἰς τὸν ἄνθρωπον μία τάσις νὰ πιστεύῃ τὰ δυσάρεστα, τὰ φοβερά, τἀπαίσια, εὐκολώτερον ἀπὸ τὰ καλὰ καὶ τὰ εὐχάριστα. Ἰδοὺ κάτι ποῦ πρέπει νὰ τὸ πολεμήσετε, ἂν ἐννοεῖτε ὅτι ὑπάρχει μέσα σας. Μὴ πιστεύετε τὰς κακὰς εἰδήσεις, ἐπειδὴ «τὰς λέγει ἔξω ὅλος ὁ κόσμος», καὶ προπάντων μὴ τὰς διαδίδετε, ἂν δὲν εἴσθε βέβαιοι περὶ τῆς πηγῆς των. Ἀνησυχῆτε ἄδικα σεῖς καὶ ἄδικα κάμνετε τοὺς ἄλλους νἀνησυχήσουν. Εἰς τέτοιες περιστάσεις, ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος εἶνε ψύχραιμος, ἐπιφυλακτικός, δύσπιστος. Ἀπὸ τώρα πρέπει νὰ συνεθίσετε νὰ εἶσθε καὶ σεῖς φρόνιμοι, μετρημένοι, λογικοί. Νὰ μὴ παρασύρεσθε, νὰ μὴ πιστεύετε εὔκολα! Ὅ,τι ἀκούετε, νὰ τὸ θέτετε, καθὼς λέγουν, «ὑπὸ κάθρχτιν». Δὲν χάνετε τίποτε, νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονὴν ἕως νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ εἴδησις ποῦ κυκλοφορεῖ εἰς τοὺς δρόμους. Ἀπεναντίας κερδίζετε, διότι, ἐνενηνταεννέα τοῖς ἑκατόν, αἱ εἰδήσεις αὐταὶ τῶν δρόμων ἀποδεικνύονται μετ' ὀλίγον ψευδεῖς.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΠΟΥ

Θ'.

Τῶν νησιῶν μας τά εἴδεα, τά εἴδεα
Δαφνηφόρα τὰ παιδιά;
Τρεῖς τὰ φέρνουνε Νεράϊδες
Νίκη, Δόξα, Ἐλευθεριά.

Κ' εἶνε οἱ τρεῖς τους ἀδερφάδες
Μὲ μιὰν ὄψη, μιὰ καρδιά,
Ποῦ θαρρεῖς τρεῖς εἶν' Ἑλλάδες,
Χάρες τρεῖς μὲ μιὰ θωριά.

Καί, λές, ἔχουν μαγεμένα,
«*Σπέτσες*», «*Ὕδρα*» καὶ «*Ψαρά*»,
Ποῦ καράβια φτερωμένα

Πλέν' στὰ πι' ὄμορφα νερά,
Καὶ μαζί τους κάθε Κῦμα
Τρόπαιο, Ἥρῳο, Ὁμήριο μνῆμα!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Κ. ΑΡΑΠΗΣ
[ἐν Κων/πόλει]
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Δωδωναῖος
εἰς τὸν 129ον Διαγωνισμὸν Λύσεων
(Ἴδε Διάπλασιν 1912, σελ. 279)

ΖΩΗ Ι. ΣΩΤΗΡΑΚΗ
[ἐν Ἀλεξανδρείᾳ]
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ζεφυρῖτις
εἰς τὸν 131ον Διαγωνισμὸν Λύσεων
(Ἴδε Διάπλασιν 1912, σελ. 427)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
[ἐν Ἰβραημίᾳ Αἰγύπτου]
Βραβευθεὶς εἰς τὸν Μ. Διαγωνισμὸν
Ἐπιστολογραφίας
(Ἴδε Διάπλασιν 1912, σελ. 443)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΚΙ' ΗΠΕΙΡΩΤΕΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 56)

Ἡ Διευθύντρια τἄχασε ἀπὸ τὴν ἔκπληξι καὶ τὴ χαρά της, τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι μὲ τὰ δυό της χέρια καὶ δὲν ἤξερε τί λόγια καλὰ νὰ τοῦ εἰπῆ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Τέλος συνῆλθε, ἐκάλεσε τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς παρουσίασε στὸν νέον ἐθνικὸν εὐεργέτη, τὸν συμπατριώτη τοῦ πανενδόξου Ἀβέρωφ καὶ τῆς μεγάλης χορείας τῶν Ἠπειρωτῶν ἐθνικῶν εὐεργετῶν. Οἱ ἰατροὶ τὸν ἐσυγχάρηκαν ὁλόκαρδα, ἐθαύμασαν τὴν γενναία του φιλανθρωπικὴ πρᾶξι καὶ τὸν προσεκάλεσαν νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς θαλάμους τῶν νοσηλευομένων ἀρρώστων. Κι' ἀπὸ αἴθουσα 'ς αἴθουσα μπῆκαν καὶ στὴν αἴθουσα τῶν πληγωμένων, ὅπου ἐνοσηλεύονταν ὅσοι εἶχαν πληγωθῆ στὲς τελευταῖες μάχες, ποὺ ἔκαναν στὴν Κρήτη οἱ Κρητικοὶ ἐπαναστάτες μὲ τοὺς Τούρκους.

—Ἐδῶ, κύριε Νικολάου, εἶπε ὁ γιατρός, εἶνε ἡ αἴθουσα τῶν πληγωμένων μας. Ἐδῶ νοσηλεύονται τὰ ἔνδοξα παλληκάρια μας, τὰ παιδιὰ ποὺ ξέρουν καὶ μποροῦν νὰ πεθάνουν γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Πατρίδας...

Στ' ὄνομα «Νικολάου», ἕνα πληγωμένο παλληκάρι, ποὺ τοῦ εἶχε μπῆ τὸ τούρκικο μολύβι στὸ στῆθος καὶ τὸν τρύπησε πέρα-πέρα, ξύπνησε ἀπὸ τὸ βυθὸ τοῦ πυρετοῦ, ἔρριξε τὴ φωτεινὴ ματιά του ἀπάνω στὸν ἐπισκέπτη καὶ φώναξε :

—Ἐσὺ εἶσαι, Ἠλία μ.' !

Ὁ Ἠλίας Νικολάου ἀναγνώρισε 'ς ἐκεῖνο τὸ πληγωμένο παλληκάρι τὸν συμμαθητή του καὶ προστάτη του, τὸν Γιάννη τὸν Σκαπετορραχάκη, κ' ἔτρεξε καὶ ρίχτηκε ἀπάνω του κ' τὸν ἀγκάλιασε ἀδελφικά.

Ἡ σκηνὴ ἦταν συγκινητική. Φιλιοῦνται καὶ δακρύζουν ἀπὸ χαρὰ οἱ δυὸ παιδικοὶ φίλοι. Οἱ γιατροὶ κι' οἱ ἄλλοι πληγωμένοι ἀποροῦν πῶς ἕνας Κρητικὸς πολεμιστὴς συνδέεται τόσο στενὰ μ' ἕναν ἑκατομμυριοῦχο Ἠπειρώτη! Τέλος, ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἀγκαλιασμοὺς καὶ τὰ φιλήματα, οἱ δυὸ φίλοι ἄρχισαν νὰ 'ρωτιοῦνται ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο :

—Ποῦ ἤσουν ἀπὸ 'κεῖνον τὸν καιρό;

—Στὴν Ρουμανία, Γιάννη μου, στὴν Ρουμανία. Πόσες φορὲς σ' ἔφερα στὸ νοῦ μου καὶ θέλησα νὰ σοῦ γράψω, ἀλλὰ δὲν ἤξερα ποῦ νὰ σοῦ διευθύνω τὸ γράμμα.

—Κι' εἶσαι καλά, Ἠλία; θ' ἀπόχτησες βέβαια καὶ καμμιὰ καλὴ περιουσία, γιατὶ ἐσεῖς οἱ Ἠπειρῶτες δὲν εἶστε σὰν ἐμᾶς τοὺς Κρητικούς... Ξέρετε νὰ κερδίζετε...

— Τριακόσιες χιλιάδες δραχμὲς ἔδωκε αὐτὴν τὴν στιγμὴ στὸ Νοσοκομεῖό μας, πρόλαβε νὰ εἰπῆ ὁ γιατρός, γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴ δασκολία νὰ τὸ εἰπῆ ὁ ἴδιος.

— Τριακόσιες χιλιάδες δραχμές! ξεφώνησε ὁ Σκαπετορραχάκης. Μωρ' ἐσὺ θἄκανες ἑκατομμύρια ἐκεῖ ἀπάνω στοὺς βωϊδόβλαχους! Εὖγε, Ἠλία μου!

—Δόξα τῷ Θεῷ, εἶπε ὁ Ἠλίας Νικολάου, κάτι κάναμε... Δὲν χάσαμε τὸν καιρό μας στὴν ξενιτειὰ ἄδικα τόσα χρόνια...

— Κι' ἔδωκες τριακόσιες χιλιάδες στὸ Νοσοκομεῖο μας; ε;

—Μάλιστα! κι' ἂν ὁ Θεὸς μὲ βοηθήσῃ, πάλε θὰ ξαναδώσω γιὰ τὴν Πατρίδα...

—Ἄξιος ὁ μισθός σου, Ἠλία μου! Ἐσεῖς οἱ Ἠπειρῶτες εἶστε μοναδικοὶ 'ς αὐτά... Δὲν σᾶς βγαίνει κανένας ..

— Κ' ἐσύ, Γιάννη μου, τί ἔκανες ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρό; Ἀπόχτησες τίποτε περιουσία;

— Εἴμεστε, στὸ Θεό σου, ἐμεῖς οἱ Κρητικοὶ γιὰ περιουσίες, Ἠλία μου; Στενὸς ὁ τόπος μας... Ἔπειτα κι' οἱ συχνὲς ἐπαναστάσεις... Δὲν μποροῦμε, βλέπεις, νὰ ὑποφέρωμε τοὺς τούρκους ἐκεῖ κάτω... — νὰ πάρῃ ὁ Διάολος τ' ἀπεθαμένα τους! — Ἡσύχασα ποτέ, νομίζεις, ἀπὸ τότε, ποῦ βγῆκα ἀπὸ τὸ σχολειό:

Ντουφέκι, καὶ ντουφέκι, κι' ὅλο ντουφέκι! Ἢ θὰ τὴν λευτερώσωμε τὴν Κρήτη, ἢ θὰ πεθάνωμε ὡς τὸν ἕνα! Δὲν εἶνε τώρα δεκαπέντε μέρες, ποῦ μὲ λάδωσαν οἱ ἀντίχριστοι, — νὰ πάρῃ ὁ Διάολος τ' ἀπεθαμένα τους! — καὶ βρίσκομαι ἐδῶ, ποῦ μὲ βλέπεις... Μὲ πῆρε τὸ μολύβι ἀπ' ἐδῶ (κι' ἔδειξε μὲ τὸ δεξί του χέρι τὸ ἀριστερό του στῆθος) καὶ βγῆκε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη...

— Θὰ γένῃς καλά... μὴ στενοχωριέσαι. Ἂν θέλῃς, ὅταν γένῃς καλά, νἀρθῆς στὴν Ρουμανία... Θὰ σῶχω θέσι ἑτοιμη μὲ καλὸ μισθό...

— Εὐχαριστῶ, Ἠλία μου, εὐχαριστῶ! Ἐγὼ δὲν βλέπω τὴν ὥρα πότε νὰ γένω καλὰ καὶ νὰ ξαναπαταιβῶ στὴν Κρήτη, νὰ πόρω τὸ αἷμα μου ἀπὸ τοὺς ἀντίχριστους... —νὰ πάρῃ ὁ Διάολος τ' ἀπεθαμένα τους!

—Δὲν ἔρχομαι... Δὲν εἴμεστε ἐμεῖς οἱ Κρητικοὶ γιὰ περιουσίες, σὰν ἐσᾶς τοὺς Ἠπειρῶτες, ὡς ποῦ ἔχομε τὸν Τοῦρκο μέσα στὸ νησί μας: Ἐσεῖς οἱ Ἠπειρῶτες εἶσθε γεννημένοι νὰ εὐεργετῆτε μὲ τὰ πλούτη σας τὴν Ἑλλάδα μας κι' ἐμεῖς νὰ τὴ μεγαλώνωμε μὲ τὸ αἷμα μας! Ἡ Ἤπειρος, ἀφότου ἔσβυσε τὸ Σοῦλι, δὲν βγάζει ἄλλο ἀπὸ ἐθνικοὺς εὐεργέτες, κι' ἡ Κρήτη, σὰν πάντα, δὲν βγάζει ἄλλο ἀπὸ παλληκάρια!

Ἄναψε ὁ τουρκομάχος Κρητικὸς κι' ὁ γιατρός, βλέποντας κάποια ἔξαψι στὸ πρόσωπο τοῦ πληγωμένου παλληκαριοῦ, τοῦ εἶπε διαταχτικά:

— Καπετὰν Γιάννη! Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μιλήσῃς ὡς οὔριο τὸ πρωί... Εἶπες πολλά... Ἡ πληγή θέλει ἡσυχία καὶ προπάντων σιωπή...

Οἱ δυὸ φίλοι ἀποχαιρετήθηκαν σιωπηλὰ καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς γενναιοδωρίας ὑποχώρησε μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τῆς αὐτοθυσίας: Ὁ Ἠπειρώτης μπροστὰ στὸν Κρητικό!

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μήνα, ὁ μὲν ἐθνικὸς εὐεργέτης Ἠλίας Νικολάου ξαναγύριζε στὴν Ρουμανία μὲ τὸ Ἑλληνικὸ παράσημο στὸ στῆθος του, γιὰ νὰ κερδίσῃ κι' ἄλλα χρήματα καὶ νὰ εὐεργετήσῃ καὶ πάλι τὴν Ἑλλάδα· ὁ δὲ πολεμιστὴς καπετὰν Γιάννης Σκαπετορραχάκης ξαναγύριζε στὴν Κρήτη, κι' αὐτὸς μὲ παράσημο στὰ στήθια του, τὴν ἔνδοξη πληγή του, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τοὺς πατροπαράδοτους ἀγῶνες ἐναντίον τῆς Σκλαβιᾶς.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

[Διεσκευάσθη διὰ τὴν «Διάπλασιν» ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου 1913.]

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ πίπα τοῦ Αὐστραλοῦ

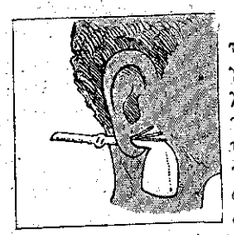

Ἡ εἰκὼν αὐτή, ἀπὸ φωτογραφίαν, δείχνει πῶς κρατοῦν τὴν πίπαν των οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Αὐστραλίας. Τὴν βάζουν ὡς σκουλαρῆκι εἰς τὸ αὐτί των, μαζὶ μὲ ὀλίγα σπίρτα, διὰ νὰ ἔχουν πρόχειρα ὅσα χρειάζονται, ὅταν θέλουν νὰ καπνίσουν. Πότε θὰ εἰσοχθῆ αὐτὴ ἡ μόδα κ' ἐδῶ;

Μήπως εἶνε τὸ Ἀεικίνητον;

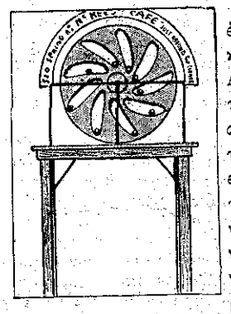

Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς μεγάλου καφενείου εἰς τὸ Λὸς Ἄντζελος τῆς Καλιφορνίας, ἔσκηψεν εἰς τὸν δρόμον, ὅπου εὑρίσκεται τὸ κατάστημά του, ἕνα τροχὸν ξύλινον, βασταζόμενον ἀπὸ δύο στεροὺς στυλίσκους. Καθὼς φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα μας, ἐννέα μεταλλίνα σφαιρίδια εἰμποροῦν νὰ τρέχουν ἐλεύθερα μέσα εἰς ἐννέα μικρὰ κανάλια, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ τροχοῦ καὶ φθάνουν ἕως τὰ ἄκρα. Ὅταν τὰ σφαιρίδια πλησιάζουν εἰς τὰ ἄκρα, τὸ βάρος των τείνει νὰ σύρῃ πρὸς τὰ κάτω τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τροχοῦ, καὶ χάρις εἰς τὸ εὐφυῶς κυρτὸν σχῆμα τῶν καναλιῶν, τὰ ἄνωθεν εὑρισκόμενα σφαιρίδια πίπτουν πρὸς τὸν ἄξωνα, ἐλαφρύνοντα οὕτως τὸ ἐπάνω μέρος τῆς μηχανῆς. Πάντοτε λοιπὸν εὑρίσκεται νὰ εἶνε τὸ ἓν μέρος τοῦ τροχοῦ βαρύτερον ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ αὐτὸ τὸν κάμνει νὰ στρέφεται ἀδιακόπως, αἰωνίως. Μήπως εὑρέθη τὸ Ἀεικίνητον;

Περίεργος Γέφυρα

Ἡ γέφυρα αὐτὴ εἶνε κατασκευασμένη ἀπὸ κλιματίδας καὶ καλάμια βαμβοῦ, χρησιμεύει δὲ εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Ἀγγλικῆς Γουϊνέας νὰ περνοῦν ἕνα χείμαρρον, πλησίον τῆς πόλεως Ἀμπόρ. Ἡ πρωτογενὴς αὐτὴ γέφυρα ἐξυπηρετεῖ σπουδαίως τὴν συγκοινωνίαν τῆς πόλεως μὲ τὰ περίχωρα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

ἀ). Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαραμένο Φοῦλι

Α	ΣΑ	ΜΥ	ΡΟΣ
ΜΟ	ΓΥ	ΘΡΑ	ΚΥ
ΘΝΟΣ	ΚΟ	ΝΟΣ	ΚΗ

Νὰ συνορμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νἀποτελεσθοῦν τέσσαρες νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.

β'.) Τρίγωνον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μάχης τοῦ Σαραντάπορου

* * * * * = Ὀπωρικόν.
* * * * = Γενναῖος, παλληκάρι.
* * * = Πρόσωπον τῆς Π. Γραφῆς.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καθέτως καὶ ὁριζοντίως τὰ ἴδια.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

(Φωνηεντόλιπον)

* - 1 - grr - cmm - * - 1 - grr -

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσις τοῦ 6ου φυλλαδίου

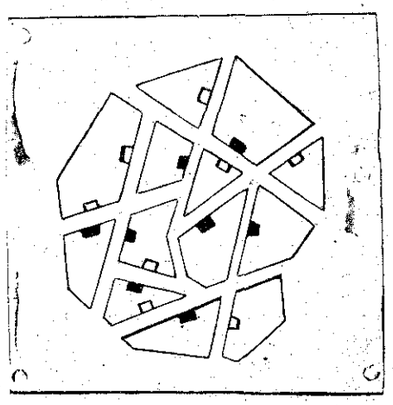

ἀ) Ἰδοὺ πῶς θὰ συντεθῆ τὸ σχέδιον τῆς πόλεως, ὥστε εἰς κάθε της δρόμον νὰ ὑπάρχῃ ἓν ὁρτοποιεῖον καὶ ἓν φαρμακεῖον. — β') La raison du plus fort est toujours la meilleure. —γ') Κρίνον, λείριον, νάρκισσος, ἀνεμώνη.

Ἰδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΤΡΕΛΛΗ

Τὴν βλέπω πάντοτε τὴν τρελλὴ ὀβρηοπούλα μὲ τὰ κοντὰ ἄτακτα μαλλιά, τὰ μαῦρα ἀλλοίθωρα μάτια καὶ τὰ χονδρὰ χείλη, τὰ ἀνοιγμένα πάντοτε εἰς ἕνα ἄσχημο σατανικὸ γέλιο, ποῦ ἀφίνει νὰ φαίνωνται δύο σειρὲς ἀπὸ ἀραιὰ ἀκανόνιστα, ἀλλὰ κάτασπρα δόντια. Μία κόκκινη μπλοῦζα καὶ ἕνα κοντὸ ξέθωρο, κουρελιασμένο φουστάνι εἶνε ἡ μόνη καὶ παντοτεινὴ φορεσιά της.

Τὴν βλέπω πότε νὰ τρέχῃ, νὰ τρέχῃ χωρὶς νὰ τὴν καταδιώκῃ κανείς, καὶ πότε ἀποτόμως νὰ σταματᾷ, νὰ κυττάζῃ ἀνήσυχα γύρω της καὶ ἔπειτα, χωρὶς λόγο, χωρὶς αἰτία, νὰ ξεσπάῃ εἰς ἕνα δυνατὸ ἀτέλειωτο γέλιο, ποῦ ἀντιχεῖ παράξενα εἰς τὸν ἔρημο δρόμο. Προχθές, πέρασ' *ἀπό σιμά μου, μὲ κύττα ε μὲ τἀλλοίθωρα* μάτια, σήκωσε κάτι ποῦ ἄσπριζε εἰς τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ γοργὴ ἔφθασε ἕνα κύριον ποῦ εἶχε προπεράσῃ καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε. Ἤτον τὸ μαντῆλί του ποῦ τοῦ εἶχε πέσῃ. Γύρισε νὰ τὸ πάρῃ καί, πρὶν προφθάσῃ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἐκείνη ἔφυγε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ δρόμου. Τὴν παρακολουθῶ μὲ τὸ βλέμμα καὶ τὴν βλέπω νὰ χάνεται εἰς τὸ στενὸ σοκάκι τῆς ὀ,ρηακῆς, ἐνῷ τὸ παράξενο γέλιο της ἀντηχεῖ ἀκόμη 'στὸ δρόμο...

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΚΑΝΩΝΙ

Ἤτην ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων· μισόρωστος καθόμουν στὸ γραφεῖο μου καὶ διάβαζα, δῆλα δὴ ἔκανα πῶς διάβαζα, γιατὶ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τ' εἶχα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ κι' ἔρχεται ὁ διανομεὺς καὶ μοῦ φέρνει ἕνα γράμμα. Ἦταν ἕνα μικρὸ φακελλάκι, λερωμένο, ποῦ μόλις χωροῦσε πάνω ἡ «διεύθυνσις». Τὸ κύτταξα καλὰ μὲ περιέργεια, χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ μαντέψω ἀπὸ ποῦ ἐρχότανε, σὲ λίγο ὅμως σὰν πέσανε στὰ μάτια μου τὰ γράμματα τῆς ταχυδρομικῆς σφραγίδος «ΦΙΛΙΠΠΙΑΣ»,— τότε δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴ χαρά μου !..

Τἀνοιξα· ἦταν γραμμένο μὲ μολύβι κι' εἶχε ἐπικεφαλίδα αὐτά :

«Ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ τῶν προφυλακῶν, ἔναντι Μπιζανίου, εἰς 3000 μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ βομβαρδιζομένου φρουρίου». Τόσα πολλὰ χρειάζονται γιὰ νὰ μᾶς πῇ ποῦ βρίσκεται, αὐτὸς ποῦ ἔγραφε! Κι' ὁ συντάκτης ἦταν ἕνας φίλος μου—λοχίας τοῦ πυροβολικοῦ—καὶ μοῦγραφε σὲ τέσσερες πυκνογραμμένες σελίδες, τὶ τοῦ συνέβησαν ἀφ' ὅτου χωριστήκαμε. Ἦταν τὸ δεύτερό του γράμμα αὐτὸ—γραμμένο πάνω στὸ κανόνι — καί, γεμᾶτο ζωὴ ἀπ' τῆς μπαρούτης τὴ θαυμάσια μυρωδιά, ζωντάνεψε καὶ μένα.

Καὶ νὰ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦγραφε: «Τὰ ροῦχα μας ἔλυωσαν, τὰ παπούτσα μας τρύπησαν, τὸ χιόνι δὲν παύει νὰ μᾶς ἐπισκέπτεται ... μπροστὰ ὅμως στὴ *Πατρίδα, αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτα...*».

Στὸ πρῶτο του γράμμα—ποῦ μοῦ τῶστειλε ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη, — μοῦγραφε στὸ τέλος : «Τὸ πιὸ μεγάλο κακὸ ποῦ μπορῶ νὰ πάθω εἶνε νὰ σκοτωθῶ, ἀλλὰ δὲν μὲ μέλει καθόλου· θὰ ξέρω ὅτι ἔκανα κι' ἐγὼ κάτι γιὰ τὴ Πατρίδα μας... δὲν τὸ πιστεύω ὅμως, γιατὶ ἡ ὀβίδες τους δὲν σκάνι!...»

Καὶ βγῆκε ἀληθινός. Κι' ὅταν περνοῦσε ἡ Μεραρχία του νὰ πάῃ στὴν Ἤπειρο κι' ἀνέβη ὁ ἴδιος στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ μὲ ἰδῇ, δὲν φαντάζεσθε πῶς ἦταν. Δὲν τὸν ἐγνώρισα, ὁ χθεσινός μου συνομήλικος,— 18 χρονῶν παιδί,— ἦταν ἄνδρας πελώριος στὸ σῶμα καὶ στὴ καρδιά. Ναί ! ἦταν ἥρωας...

Ἀθανάσιος Διάκος

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ὄξω κρύο, παγωνιὰ
κι' ἐρημιὰ ἀπλωμένη.
Στὰ βαρειὰ τὰ σύννεφα
χιόνι ἔχει κρυφτῆ·
στὴν καλύβα ἄσπρος καπνὸς
σκορπιστὰ ἀνεβαίνει
ἀπ' τὰ μαῦρα κούτσουρα
ποῦχουν ἀναφτῆ.

Δυὸ γρηοῦλες ἔρχονται
ξύλα φορτωμένες
ποῦ δυὸ ὧρες κουβαλοῦν
ἀπ' τὴ ρεμματιά,
—μὲ τὸ σάλι τὸ βαρὺ
διπλοσκεπασμένες,—
γιὰ ν' ἀνάψουν ὕστερα
φουντωτὴ φωτιά.

Στὸ ἐκκλησάκι, ποῦ βαθειὰ
δυὸ κεριὰ ἀναμμένα
φέγγουν στὴν ὁλόθερμη
μισοσκοτεινιά, —
τὴν καμπάνα δυὸ κτυποῦν
χέρια παγωμένα:
Ξημερώνει Κυριακὴ
καὶ Πρωτοχρονιά...

Τέλλος Ἄγρας

Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΜΟΥ ΕΦΕΔΡΟΣ

Κατενθουσιασμένος, «Φεύγω, μὲ καλοῦν *στὸ ὑψηλὸν καθῆκον*», μοῦ εἶπε καὶ μ' ἐφίλησε. Καὶ εἰς τὸ φίλημά του ἐννοιωσα ὅλη τὴν λαύρα ποῦχε μέσα του γιὰ τὴν Πατρίδα. Σὲ πανηγύρι, σὲ χορὸν ἂν πήγαινε, δὲν θἄχε τέτοια προθυμία! Ἐνῷ μποροῦσε μίαν ὁλόσωστη ἑβδομάδα στὸν τόπο του ἐδῶ νὰ μείνῃ μεταξύ μας, δὲν θέλησεν. Ἔφυγεν ἀμέσως. Ἔφυγε; γιατὶ μέσα στὴ καρδιά του ἔννοιωθε βαθειὰ τὸ χρέος του πρὸς τὴν Πατρίδα Καὶ ἤθελεν ἀπὸ τοὺς πρώτους νὰ βρεθῇ στὴ θέσι του.

Κ' ἐνῷ, καὶ κοιμισμένος κ' ἔξυπνος πάντα μπροστὰ στὰ μάτια μου θωρῶ τὸν γείτονά μου ἔφεδρον μὲ ἄλλα λεβεντόπουλα νὰ τρέχουν, νὰ πηδοῦν καὶ νὰ σκορποῦν Ἐλευθεριὰ στὰ σκλαβωμένα ἀδέλφια μας, ἕνα πικρὸ παράπονο μοῦ φεύγε.: Γιατὶ νἄμαι μικρός ;

Ἑλλὰς τοῦ Ῥήγα

ΒΡΕΧΕΙ...

Ἀκκουμπισμένος στὸ παράθυρό μου, κυττάζω ἔξω. Ὁ οὐρανὸς βαρὺς καὶ μολυβένιος, νομίζεις ὅτι σοῦ πιέζει τὸ στῆθος. Οἱ δρόμοι ἔρημοι... Ποῦ καὶ ποῦ περνάει βιαστικὰ καὶ τρεχᾶτος κανένας, καὶ χάνεται ἀπὸ λίγη ὥρα κι' αὐτὸς στὴ βιά του. Ὅλα νομίζεις ὅτι σὲ βαραίνουν, ὅλα ὅτι σ' ἐνοχλοῦνε... Βουβὰ καὶ λυπημένα ὅλα φαίνονται, θαρρεῖς πῶς εἶνε νεκρωμένα.

Ἡ φύσις δὲν βαστάει πιά, καὶ ξεσπᾷ σιγαλὰ σὲ μιὰ βροχὴ ψιλή-ψιλὴ καὶ μονότονη. Σοῦ φαίνεται πῶς ἡ φύσις κλαίει ἕνα σκοπὸ ἐντελῶς 'δικό της, λυπητερὸ καὶ ἀτελείωτο...

Ἀκόμα ἀκκουμπισμένος στὸ παράθυρό μου, μόνος, ἔχω παραδοθῆ σὲ λυπητεροὺς συλλογισμούς...

Ἔξω βροχὴ ἀκόμα πέφτει, μονότονη, ἀδιάκοπη κ' ἐκνευριστική...

Μαρμαρωμένος Βασιλῆᾶς

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Σὰν κουρασμένες, ἀποσταμένες ἀπὸ τὴν πρώτη τους βία, ἡ νιφάδες πέφτουν μὲ μιὰ γραφικὴ ἡσυχία ἀνάμεσα στὰ δένδρα τ' ἀσπρισμένα...

Στὸν παγωμένο δρόμο ἀντηχεῖ τὸ ρυθμισμένο βάδισμα τοῦ ἀλόγου ποῦ μᾶς φέρνει στὴ νεκρωμένη ἐξοχή.

Εἴμαστε τώρα στὰ μέρη ἐκεῖνα ποῦ τὸ καλοκαῖρι γελοῦσαν στὸ ζεστὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Τί διαφορά !....

Μιὰ μελαγχολικὴ ἡσυχία βασιλεύει παντοῦ, ς' ἐκεῖνα τὰ μέρη. Στάθηκε τώρα τ' ἁμάξι· ἐδῶ ὁ πάγος γλυστρᾷ πολὺ καὶ πεζῇ προχωροῦμε. Ὅσω βλέπομε γιὰ δεύτερη καὶ ἴσως τελευταία φορά, τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου περάσαμε τόσον καιρὸ εὐτυχισμένα, νομίζουμε πῶς ἀφίσαμε κάτι ἀπ' τὴ ζωή μας καὶ πῶς αὐτὸ τὸ κάτι τὸ χάνομε τώρα γιὰ πάντα...

Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπᾶς: — Δὲν μοῦ λές, Μίμη, ἔχεις πενῆντα λεπτά. Ἂν δώσῃς τὰ 15 σ' ἕνα πτωχό παιδί, πόσα θὰ σοῦ μείνουν;

Μίμης: — Πενῆντα, μπαμπᾶ.

Ὁ μπαμπᾶς: — Πῶς ;

Μίμης: — Μὰ μὲ ρωτᾷς καὶ μένα ἂν δίνω ;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 16 Ἰανουαρίου 1913.

ΕΧΕΙΣ δίκαιον, *Βαλκανικὴ Συμμαχία*: εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 12 Γωνίαν ἐλησμόνησα νὰ προσθέσω, ὅτι οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν σημεῖον τῆς σφαίρας. Ἔχετε τὸ ὑπ' ὄψει σας. Ναί, ὅταν ἐφαρμόζωνται καὶ ἄλλαι λέξεις εἰς ἓν σχῆμα, εἰμπορεῖς νὰ τὰς σημειώνῃς παραπλεύρως καὶ αὐτάς. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις διὰ τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς» του. Διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων εὐμπορεῖς νὰ στείλῃς ὅσας εὕρῃς, ἔστω καὶ μίαν.

Ἔλαβα, *Ἕλλη Ι. Γεωργ.*, καὶ σ' εὐχαριστεῶ. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ τώρα καὶ πάντοτε. Εἰμποροῦν νὰ λάβουν καὶ ὅλα τὰ προηκοδοθέντα φυλλάδια, ὅσοι θέλουν νὰ λογισθῇ ἡ συνδρομή των ὡς ἀρχομένη τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ὅτε ἤρχισε τὸ ὅλον ἔτος καὶ ὁ νέος τόμος τῆς Διαπλάσεως. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἡ ἐτησία αὐτὴ συνδρομή, ἡ πληρωνομένη σήμερον, θὰ λήγῃ τὴν 30 Νοεμβρίου.

Φάον, δὲν πιστεύω νὰ προέρχεται ἡ μελαγχολία σου ἐκ τοῦ ὅτι χανεὶς ἕως τώρα δὲν ἔστειλε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματός σου! Ἄλλως τε ἔλαβα μίαν: Ὁ *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος* σοῦ ἀπαντᾷ, ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι ταξειδιῶται ἦσαν Ἕλληνες. Ἔτσι εἶνε; Πές μας τὸ λοιπὸν νὰ ἡσυχάσωμεν... (Κατεργάρη, γελᾷς, ἔ;...)

Ἔλαβα ὅ,τι μοῦ ἔστειλες καὶ σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. Ἔνα *Χιωτάκι*. Μὲ λύπην μου ὅμως παρατηρῶ, ὅτι, ἐνῷ γράφεις ὡραιότατα, ἐπομένεις νὰ κάμνῃς, πρὸ καιροῦ, μερικὰ λάθη στερεότυπα. Τὸ ὅλα τρ γράφεις μὲ δύο λάμβδα, τὸ ἔστειλα ἔπισης, (ὄχι τὸ *στέλλω*), τὸ *μὴ* (ἀπαγορευτικόν) μὲ ὄμικρον ἰῶτα καὶ τὸ *Χιωτάκι* μὲ ἦτα. Αὐτὰ εἶνε ὅλα. Πρόσεχέ τα λοιπόν, διότι βεβαίως τὰ ξεύρεις καὶ εἶνε ἀπὸ ἀπροσεξίαν. Ἡ ὀρθογραφία εἶνε τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα, ὅταν εἶνε κανεὶς προσεκτικός.

Εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα *Μαστροχαλαστή*. Εἶδες λοιπὸν εἰς τὰς Λύσεις τῶν Ἔδδ. Διαγωνισμῶν ποῦ ἔδαλα καὶ τὴν Μυτιλήνην εἰς τὰς Ἐπαρχίας; Φυσικά. δὲν εἶνε πλέον εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Ἀνήκει εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶνε Ἑλλάς. Ἤ, εἰς ὀλίγον καιρὸν θὰ τὸ βλέπῃς καὶ εἰς τὰς Γεωγραφίας, καὶ εἰς τοὺς Χάρτας, καὶ παντοῦ. Χαίρω ὅμως ὅτι τὴν πρώτην αὐτὴν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος σου τὴν ἠσθάνθης, καθὼς μοῦ γράφεις, ἀπὸ τὴν Διαπλασίν σου. —Ναί, εἰμποφεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς γραμματόσημα.

Ὡραῖον τὸ πρῶτόν σου γραμματάκι, *Μαγεμένη Λύρα*, καὶ ἐλπίζω, τώρα ποῦ ἔγεις καὶ αὐτὸ τὸ εὔμορφον ψευδώνυμον, νὰ μοῦ γράφῃς τακτικό. Θὰ εἰπῶ εἰς τὴν *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν* ὅτι τὴν συμβουλεύεις «νὰ μὴ δειλιᾷ, ἀλλὰ νὰ στέλλῃ τὰ ποιήματά της ἀς κάμῃ τὴν ἀρχὴν καὶ ἡ ἀρχὴ εἶνε τὸ ἥμισυ τοῦ παντός».

Ναί, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, κατὰ λάθος ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λευκῶν Λέξεων καταλέγεται ὑπὸ τοῦ Ὁδηγοῦ εἰς τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς, ἐνῷ εἶνε Μεγάλος (ἔγει δηλαδὴ τὰ βραβεῖα τῶν Μεγάλων). Διὰ τοῦτο, εἶδες, τώρα τοῦ ἔδαλα καὶ αὔξοντα ἀριθμόν. Βραβεῖον κτλ. ἐστάλησαν.

Λοιπὸν σύμφωνοι, *Τοξότα*: Θὰ μοῦ στέλλῃς πάντοτε, θὰ μοῦ στέλλῃς συχνά, καὶ δὲν θὰ σὲ μέλῃ καθόλου ἂν ἐγκρίνωνται ἢ ἀπορρίπτωνται· Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἐξασκῆσαι. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὀλίγα βεβαίως θὰ ἐπιτυγχάνῃς. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, μὲ τὸν καιρόν, θὰ φθάσῃς εἰς σημεῖον νὰ μὴ ζηλεύῃς κανένα. Εἶμαι βεβαία γ' αὐτό, διότι ἔχεις παλλὰ προτερήματα.

Καλὰ ἔκαμες νὰ μοῦ ξαναγράψῃς, *Ἀπολεσθὲν Ἰδεῶδες*. Ἔτσι νὰ μοῦ γράφῃς συχνά, γιὰ νὰ γνωριοθοῦμε καλλίτερα. Μὴν περιορίζεσαι ὅμως εἰς τὰ τυπικά. Λέγε μου καὶ τίποτε παραπάνω. Ἐγὼ σᾶς γράφω τόσα καὶ ξεύρετε τί σκέπτομαι καὶ τί αἰσθάνομαι· πρέπει νὰ μοῦ γράφετε καὶ σεῖς λίγο ἀπ' ὅλα, γιὰ νὰ μαθαίνω τὰς ἰδέας σας καὶ τὰ αἰσθήματά σας. Αὐτὸ ἐὰν ἐννοεῖς καὶ σὺ μὲ τὸ «νὰ γνωρισθοῦμε καλλίτερα» ;

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει ὁ *Ἀσύρματος Τηλέγραφος* : «Θὰ σοῦ. διηγηθῶ κάτι ποῦ συνέβη εἰς τὴν Χαλκιδικήν. Ὁ στρατός μας κατελάμβανε τὰ διάφορα χωρία τῆς χερσονήσου. εἰς ἓν ὅμως χωρίον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε καγένα Τοῦρκον κάτοικον, ἐθεώρησαν περιττὸν νὰ κάμουν αὐτοὺς τοὺς τύπους. Οἱ κάτοικοι ὅμως τὸ εἶχαν καϋμὸ ποῦ δὲν ἀντίκρυσαν στρατιώτη μας στὸ χωριό τους. Τέλος πάντων, κάποτε οἱ δικοί μας ἐχρειάσθησαν κριθόρι διὰ τὰ ζῷα καὶ ἔστειλαν ἕνα στρατιώτην εἰς τὸ χωριὸ διὰ ν' ἀγοράσῃ. Τί ἔγειγεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ στρατιώτου μας, δὲν περιγράφεται! Ὁ διδάσκαλος τοῦ χωριοῦ τὸν προσεφώνησεν, οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τοῦ ἔψαλλαν διάφορα τραγούδια, ὁ δήμαρχος τοῦ ἔκαμε τραπέζι καὶ τὸν ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ στὸ σπίτι του· καὶ τὸ κυριώτερον, οἱ κάτοικοι, ἐνῷ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦτο νηστεία διὰ τὰ Χριστούγεννα, ἔφαγαν γουρουνόπουλο διὰ νὰ ἑορτάσουν τὸ μέγα γεγονός. Ὅλα αὐτὰ μοῦ τὰ εἶπεν ἡ μητέρα τοῦ στρατιώτου, ὁ ὁποῖος τῆς τὰ ἔγραψε. Φαντάσου πῶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπερίμεναν τὴν ἐλευθερίαν!...»

Κώνστ. Α. Τσαμ., σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ κολακευτικὰ ποῦ γράφεις διὰ τὸ περιοδικόν μου καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀποστολήν τοῦ. Ὅσον διὰ τοὺς «φιλολόγους» ποῦ λέγεις ὅτι γράφουν «φθοροποιὰ» μυθιστορήματα, σὲ βεβαιῶ ὅτι αὐτοὶ ποῦ τὰ γράφουν εἶνε ἁπλῶς γραμματοκάπηλοι. Οἱ ἀληθινοὶ συγγραφεῖς γράφουν μυθιστορήματα καὶ διηγήματα ὠφέλιμα, μορφωτικά, ἐξευγενίζοντα πράγματι ἐκεῖνον ποῦ τὰ διαβάζει.—Νὰ στείλῃς ἄλλο ψευδώνυμον.

Ἀήτητε Εὔζωνε, ἡ ἐπιστολή σου μὲ συνεκίνησε πολύ. Κάλλιστα ἐνθυμοῦμαι τὴν ἀγαπητήν ἀδελφήν σου, ἡ ὁποία τόσον ἔδρασε εἰς τὸν κύκλον μας. Ὅπως δὲν μ' ἐλησμονήσατε σεῖς, ἔτσι δὲν σᾶς ἐλησμόνησα κ' ἐγὼ καὶ σᾶς δέγομαι πάλιν μετὰ πάσης χαρᾶς.

Σὲ συγχαίρω, *Φοῖβε*, ποῦ ἐργάζεσαι τώρα, διὰ ν' ἀναπληρώσῃς τὰ κενὰ τῆς ἐπιστρατεύσεως, ὄχι μόνον εἰς τὸ γραφεῖον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ πατέρα σου. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ὡραῖον αὐτὸ ἄρθρον τοῦ φιλέλληνος Ἀμερικανοῦ. Τὸ εἶχα διαβάσει ὅμως ἑλληνικά, διότι μετεφράσθη εἰς τὰς ἐδῶ ἐφημερίδας. Γράφε μου ὁσάκις εὐκαιρῇς.

Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα, ὅτι ἅμα προχωρήσῃ ὀλίγον ὁ «Μικρὸς τζάκεύ», θὰ καταλάβετε τί ἐκτάκτως ὡραῖον ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα; Ἰδέτε σήμερον τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ γίνεται μὲ τὴν καταδίωξιν τοῦ Λωράν. Καὶ ποῦ νὰ ἰδῆτε παρακάτω!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ *Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ*·—«Ἀνέκδοτον» τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*·—«Ἡ θάλασσα» καὶ «Πρὸς τοὺς ἀνδρείους» τοῦ *Μαρμαρωμένου Βασιλῆᾶ*· — «Ἀπὸ τὰ δῶρα τῆς Πρωτοχρονιᾶς» τῆς *Νησιωτοπούλας*· — «Χειμωνιάτικη βραδυὰ» τῆς *Υἱκῆς Στοιχῆς*· — «Ἀπὸ τὸ γωριὸ» καὶ «Ἀληθινοὶ φίλοι» τοῦ *Στρατηλάτου Μακεδονίας*·—«Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιόν μου» τοῦ *Δάκρυος τοῦ Πόνου*·—Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα, Παιδικὰ Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διάφορον.

Ἀπορρίπτονται: «Ἕνα συμβὰν» (δυσνόητον, προπάντων εἰς τὴν ἀρχήν)·—«Παληὰ καὶ καινούργιά γρόνια» καὶ «Διήγημα» (τὸ ὕφος ἀτεχνον)·—«Ζήτω» (ἀνώμαλη στιγουργία)·—«Ἡ Νίκη» κτλ. (ἄτεγνα ποιήματα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, ἀ. (Θρίαμβος) *Ὑποβρύχιον Δελφίν*, κ. (Σ. Ν.) *Σπάθη τοῦ Διαδόχου*, κ. (Μ. Ν.) *Δάκρυ τοῦ Πόνου*, κ. (Χ. Ε.) *Αὔρα τῶν Σπετσῶν*, κ. (Σ. Β.) *Μαγεμένη Λύρα*, ἀ. (Ε. Κ.) *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων*, κ. (Ζήτω ἡ Νίκη) *Ἑλληνικὸς Στόλος*, κ. (Ζήτω ἡ Νίκη) *Ἀτρόμητος Ἕλλην*, ἀ. (Α. Σ.) *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, ἀ. (Β. Μ.) *Ἀκροκόρινθος*. ἀ. (Γ. Κ.) *Ἀτρόμητος Σωφραζέττα*, κ. (Ζ. Ζ.) *Ναυτάκι τῆς Πριγκήπου*, ἀ. (Ε. Τ.) *Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*, ἀ. (Θρίαμβος) *Ἐθνικὸς Ἐγωισμός*, ἀ. (Θρίαμβος) *Ἀήττητος Εὔζωνος*, ἀ. (Θρίαμβος) *Ἄγνωστος Χ.*, κ. (ὁποιος μ' εὕρῃ) *Ὑποκόμης τῆς Βραζελώνης*, ἀ. (Ν. Γ) *Σίφος τοῦ Κωνσταντίνου*, ἀ. (Ν. Π.) *Μεγαλόφρων Κωνσταντῖνος*, ἀ.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Μέγας Ναπολέων*, ἀ. *Ἑλλὰς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου*, ἀ. *Μαραμένο Φοῦλι*, κ. *Φοῖβος*, ἀ. *Γλυκοχάραμα*, κ. *Δούκισσα τοῦ Δάντοιγ*, κ. *Φωτοβόλον Ἄστρον*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: *τὸ Δάκρυ τοῦ Πόνου* (0) μὲ *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ*, *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς*·—τὸ *Ὄνειρον τῆς Δόξης* (0) μὲ *Μαῦρον τῆς Βενετίας*· —ἡ *Φιλόπατρις Καρδία* (0) μὲ *Δροσούλαν*·—ὁ *Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων* (0) μὲ *Σημαίαν* τοῦ *Ἀβέρωφ*, *Ἑλλάδα τοῦ Ῥήγα*, *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον*, *Κύμα*, *Ἄστρον Ἑσπερινόν*, *Ἑλληνικὴν Θεότητα*, *Δωδωναῖον*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Συριανὴν Αὔραν*, *Νέλκε*, *Ἕνα Χιωτάκι*, *Σημαιοφόρον Ἕλληνα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δεσπότην τοῦ Μιστρᾶ* (ἔστειλα καὶ ἔχει καλῶς·) *Στρατηλάτην Μακεδονίας* (ὁ προσεχὴς Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ τὸν Μάϊον·) *Μαρμαρωμένον Βασιλῆᾶν* (τὰ λυσόχαρτα ἐλήφθησαν· διὰ τὸ ἄλλο, ἐκράτησα σημείωσιν· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως·) *Δύναμιν τῆς Θελήσεως* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἥλιον τῆς Αὔριον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἑλληνικὴν Νίκην* (καὶ σένα ἐπίσης εὐχαριστῶ· ἔτσι, παιδιά μου, νὰ ξεσπαθώνετε! ἡ ἀγάπη εἶνε δράσις·) *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ* (ἔστειλα· ὡς θὰ εἴδες, ἐκείνα ἐνεκρίθησαν εἰς τὸ κατόπιν·) *Πρίγκιπα τοῦ Βυζαντίου* (πρέπει νὰνανεώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, διότι ἄλλος δὲν σοῦ ἀνήκει· ναί, αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ὡμολόγησαν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Τοῦρκοι, ὅτι ὁ στόλος των ἐνικήθη·) *Φιλόπατριν Καρδίαν* (εὖγε διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμὸν τῆς α' τριμηνίας, ὁ ὁποῖος βεβαίως θὰ συμπληρωθῇ κατὰ τὴν 6'.—ἂν δὲν εἴδες ὡς τώρα καμμίαν ἀπάντησιν, σημαίνει ὅτι ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἐλήφθη· ἐκτὸς ἂν ἡ μετάφρασίς σου ἦτο κανὲν μικρὸν ἀνέκδοτον, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἐγκρίνονται συλλήδην·) *Ἐν Τούτῳ Νίκα* (ἐλήφθησαν·) *Ἡρωϊκὴν Σάμον* (ἡ συνδρομή σας τώρα εἶνε ἐσωτερική· δὲν βλέπεις τὸ φύλλο ποῦ ἔρχεται μὲ μονόλε-

πτόν γραμματόσημον ; πρῶτα ἤθελε πεντάλεπτον!) *Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ* (ἔστειλα· ὡραία ἡ ἐπιστολή σου διὰ τὴν νίκην τοῦ Σταυροῦ· γράφε ὅμως πλέον εὐανάγνωστα· δυσκολεύομαι πολύ, καὶ σὺ ζημιώνεσαι εἰς τὴν Σ.Σ.Σ., διότι τὰ χειρόγραφά σου ἔχουν ἀνάγκην ἀντιγραφῆς· καὶ ποῖος νὰ τἀντιγράφῃ ;) *Ἀκροκόρινθον* (ὡραῖον ψευδώνυμον ἐδιάλεξες· νὰ τὸ τιμήσῃς καὶ μίαν ἡμέραν νὰ εἶσαι σὺ ὁ ἀληθινὸς ἀκροκόρινθος...) *Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἤπειρον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἀστέρα τῆς Ἐλευθερίας* (ναί· ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας στόλον ἐπληγώθη μόνον ἔλαφρὰ ἕνας σαλπιγκτής· ὁ «διηγηματολόγος» λέγεται κοινῶς «καλαμαρᾶς» ; δὲν τὸ πιστεύω·) *Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα* (ἔστειλα·) *Ἀλατσατιανὴν Μεξικάναν* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραιότατον ἱστορικὸν Δελτάριον καὶ διὰ τὴν ἐξήγησίν του·) *Ν. Προεστ.* (εὐχαριστῶ πολύ· ἀληθεια, «λίγο βάρβαρο ἔθιμο», ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ τὸ καταργήσουν οἱ τύραννοι...)· *Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα* (ἔστειλα· πὲς εἰς τὸν μικρόν σου ἀδελφόν, ὅτι γρήγορα θὰ δημοσιεύσω καὶ διηγηματάκι διὰ τὴν ἡλικίαν του·) *Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου* (χαίρω ποῦ εἶσαι καλλίτερα καὶ εὔχομαι νὰ γίνῃς ἐντελῶς καλά· δὲν πιστεύω ὅμως νὰ θέλῃς νὰ ξαναγυρίσῃς εἰς τὸ στρατόπεδον· ἐσὺ ἔκαμες τὸ χρέος σου εἰς τὴν πατρίδα καὶ μὲ τὸ παραπάνω·) *Α. Ἐλευθ.* (ὅ,τι φυλλάδια σοῦ λείπουν, εἰμπορεῖς νὰ τὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου, στέλλων τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα· σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Μπουμπουλίναν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἐθνικὸν Ὄνειρον* (χαίρω πολύ·) *Δοξασμένο 1912* (ἐστάλη ἐπὶ συστάσει· εὖγε διὰ τὸ προοδεῦον ἐσπάθωμα·) *Ἑλληνικὴν Νίκην* (βέβαια, κάθε ἀρχὴ δύσκολη !· ἀλλὰ νὰ ἐπιμείνῃς·) *Μυρωμένην Χαραυγὴν* (αὐτὸ μοῦ ἤρεσε καλλίτερα, ἀπὸ τὰ ἐλευθερα· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναί·) *Ρωμηοπούλαν* (νὰ μὴ γράφῃς τὄνομά σου εἰς κανένα, εἰμπορεῖς· τὰ ἄλλα δύο ὅμως ποῦ γυρεύεις, εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ ἐπιτρέψω·) *Ἕνα νὺν Συνδρομητὴν* (μ' αὐτὸ τὸ ξεύρει ὅλος ὁ κόσμος ! εἶνε γαλλικὰ μυθιστορήματα, μεταφρασμένα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ· μήπως δὲν βάζω πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦ γάλλου συγγραφέως, καθὼς καὶ τοῦ μεταφραστοῦ ; καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει ὄνομα, εἶνε γνωστὸν ὅτι μεταφραστὴς εἶνε ὁ κ. Ξενόπουλος·) *Ἀπηλπισμένην Κόρην* (συμφωνῶ καὶ δὲν σὲ παρεξηγῶ ὅταν δὲν μοῦ γράφῃς· ὅταν ὅμως μοῦ γράφῃς, γράφε μου ὅσα θέλῃς καὶ μὴ φοβᾶσαι ὅτι θὰ μὲ σκοτίσῃς !) *Δημ. Κ. Χονδρόν, Πανελλήνιον Πόθον, Ἄγγελον Αὐγερινόν, Ἐλισάβετ Σ. Βαλ., Ναυτάκι τῆς Πριγκίπου, Δάκρυ τοῦ Πόνου* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *16ην Ἰανουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμὸς

Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(*Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Μαρτίου*)

76. Δεξίγριφος

Εἶμαι Κράτος τῆς Εὐρώπης·
Ἂν προσλάβω ἀντωνυμίαν,
Μία πόλις θὰ προβάλῃ
Παρευθὺς εἰς Θεσσαλίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχοινοστυλίστου Χίου

77. Συλλαβόγριφος

Γράμματα μόνο τρία, ἑλληνικά,
Τὰ πρόσταξα νὰ μποῦνε στὴ σειρὰ
Καὶ πρᾶγμα εἶδα, μ' ἀπορία,
Ὁποῦ τὸ ἔχει κάθε οἰκία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλκε

78. Μεταγραμματισμὸς

Βγάζεις γάμα, κάππα βάζεις
Κ' ἕνα πρᾶγμα εὐθὺς κυττάζεις
Ποῦ τὸ στόμα σου θἀφίσῃ,
Εἰς τ' αὐγά του νὰ καθίσῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαραμένο Φοῦλι

79. Ἀναγραμματισμὸς

Ποτάμι ἀγιασμένο
Τὸ ἀναγραμματίζω,
Καὶ ἄλλο ξακουσμένο
Ποτάμι σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συλφίδος

80. Δικτυωτὸν

Τὸ πρῶτο μου μιὰ χώρα
Ποῦ παλληκάρια βγάζει·
Τὸ δεύτερόν μου εἶνε
Ὑγρὸν κ' εὐωδιάζει·
Τῆς φύσεως τὸ τρίτον
Σημαίνει ἡσυχίαν·
Τὸ τέταρτόν μου ῥῆμα
Ποῦ κάμνει... ἀνησυχίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ 21

81. Ἐξάγωνον

* * * = Θεός.
* * * * = Ὁμηρικὸς ἥρως.
* * * * * = Προφήτης.
* * * * = Δένδρον ὁπωροφόρον.
* * * = Χρονικὴ διάρεσις.

Καὶ καθέτως σχηματίζονται τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

82—86. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις :

ῥῆμα, ὥρα, ἄρα, Ἴος, Ἴων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφοῦς Στρατηλάτου

87. Τριπλῆ Ἀκροστοιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δεύτερα γράμματα ὁμηρικὴν βασίλισσαν καὶ τὰ τρίτα ἄγριον ζῶον.

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 2, Ὄρος τῆς Ἑλλ. Χερσονήσου· 3, Ἀκρωτήριον τῆς Μ. Ἀσίας· 4, Ζῶον φορτηγόν· 5, Πόλις ἀρχαία τῆς Προποντίδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

88. Φωνηεντόλιπον

τ - νκν - τς - πθμς - πσν - νκν - * - κλλστ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαψάσεως τοῦ 1912, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλας τὰς συνδρομητρίας τῆς Διαπλάσεως.
Σπάθη τοῦ Διαδόχου (*ΙΓ' 38*)

Χαῖρε *Ἑλληνικὴ Καρδιά*. Καλῶς ἦλθες. Ἐπιστολήν σου ἔλαβον· κάρτες ἔστειλα. Εὐχαριστοῦμεν διὰ ψήφους. Ζήτω ὁ «Θρίαμβος»! *Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος*

ΑΤΤΙΚΗ ΔΥΣΙΣ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος

Ἀγαπητοί μοῦ φίλοι, ἐλπίζω ὅτι πάντες καὶ πᾶσαι θὰ ψηφίσετε τὸ ψευδώνυμόν μου κατὰ τὰς τελικὰς ἐκλογάς. *Ἀττικὴ Δύσις*

Δηλῶ ὅτι ἤλλαξα ψευδώνυμον. — *Ἀναστηθεῖσα Ἤπειρος*, πρώην *Ὀνειρεμένη Ἑλλάς* (*ΙΓ',42*)

Ἀγαπητὲ *Δ. Αἰγιαλέ*, σοῦ εὔχομαι ἔτη Μαθουσάλεια γιὰ τὴ γθεσινή σου γιορτή. — *Ἀναστηθεῖσα Ἤπειρος*. (*ΙΓ'43*)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 6ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 65*)

ΑΘΗΝΩΝ : Ἀργ. Ἐ. Δισμαντῆς, Ἱππότης τοῦ Μεσαιῶνος, Ἀπολεσθὲν Ἰδεῶδες, Πίπης Ν. Περσίδης, Νικολ. Φραγκονικολόπουλος, Ἀτρόμητος Σωφραξέττα, Ἐνδοξον Γρίμποβον, Δημ. Ματθόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Ἰσμήνη Γ. Βραχνοῦ.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ :

ΒΟΛΟΥ : Ντζάκ Λεβῆς, Ἀπόστολος Ἐλευθεριάδης, Β. Κουτσουβέλης, Λ. Ἐλευθεριάδης.
ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ : Κατίνα Α. Ἀδαμοπούλου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Μυρσίνη Λ. Ἀμπελορράβδη, Διον. Ι. Κλάδης
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Γ. Σ. Κουτσουλέντης, Γ. Θ. Κόλλιας.
ΠΑΤΡΩΝ : Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ : Γεώργ. Παπαγεωργίου, Θεοδ. Ι. Ἀνδρεάδης.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ : Ἀθαν. Στ. Παπαγιάννης, Βασ. Ἠλ. Τράμπας.
ΥΔΡΑΣ : Ἀθανασία Ι. Ράλλη, Γρ. Ι. Ἀρμυράντης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Ἑλένη Χ. Φραγγιᾶ Π Τυπάλδου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ : Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ : Ἐλεύθερο Βλαχοπούλι.
ΡΟΔΟΥ : Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος (3 - 4)

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ὕδρᾳ ΓΡ. Ι. ΑΡΜΥΡΑΝΤΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Φεβρουαρίου.

Πλεονάζουν λεπτὰ 60.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρά).

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Παρατείνεται μέχρις ἐξαντλήσεως τῶν ὑπολειπομένων

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀρχικῶς διατεθέντων 750 Τόμων τοῦ Προνομίου, ὑπολείπονται ἀκόμη ὀλίγοι, τὸ Προνόμιον παρατείνεται μέχρι τῆς ἐξαντλήσεως καὶ τούτων. Ἑπομένως οἱ ἐγγραφέντες καὶ οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τὸ 1913 δύνανται ἀκόμη νὰ γοράζουν τοὺς Τόμους τῶν ἐτῶν 1899—1912, ἕκαστον ἀδέτον ἀντὶ φρ. 4 καὶ χρυσόδετον ἀντὶ φρ. 7. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ὑπολειπόμενοι Τόμοι εἶνε ὀλίγοι, ὥστε θὰ πάρουν μόνον ὅσοι προφθάσουν. Μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν διατεθειμένων ἀντιτύπων θὰ πωλοῦνται μόνον εἰς τὴν ἀρχικήν των τιμήν.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.—2412*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . . δρ. 3,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 1,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς *Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰανουαρίου 1913* *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 9*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (*Συνέχεια*)

Ἐνῷ ὁ Μπόμπης εἰσήρχετο ὑπερηφάνως εἰς τὴν αὐλήν, ὁ Λωράν, ὁ ὁποῖος ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ μὴ τὸν χάνῃ ἀπὸ τὰ μάτια του, ἐπέζευσε καὶ αὐτός, ἔδεσε τὸ ἄλογόν του ἀπέξω καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανδοχεῖον, ἀλλὰ κρυφά, ἀπὸ τὴν θύραν τῆς ὑπηρεσίας καὶ μὲ μυρίας προφυλάξεις.

Ἀλλ' αἱ προφυλάξεις αὐταὶ ἦσαν περιτταί, διότι ὁ φίλος μας Μπόμπης εἶχε πολλὰ ἄλλα πράγματα εἰς τὸ κεφάλι του ὥστε νὰ μὴ συλλογίζεται τὸν Λωράν.

Ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐλευθερίαν του, διὰ τὸν ρόλον του καὶ προπάντων διὰ τὴν φουσκωμένην ἀπὸ χρυσάφι ζώνην του, τὴν ὁποίαν ἐψηλάφει κάθε στιγμὴν ὑπὸ τὸν ταξειδιωτικόν του μανδύαν, διεσκέδαζε νὰ κάμνῃ τὸν μεγάλον κύριον. Ὁ ἐπιτακτικὸς τόνος, μὲ τὸν ὁποῖον ὡμίλει πρὸς τὸν ξενοδόχον καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καθὼς καὶ ἡ ἀγγλική του προφορά, ἔκαμαν ὅλους νὰ τὸν ἐκλάβουν διὰ κανένα ξένον ἀρχοντόπουλον. Ὁ ξενοδόχος, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωσε μεγάλην προσοχὴν εἰς τὸν μικροσκοπικὸν ταξειδιώτην, ἐταστίζετο τώρα νὰ τὸν περιποιῆται καὶ ὅταν ὁ Μπόμπης τοῦ ἐζήτησεν ἰταμῶς «ἕνα καλὸ δεῖπνο κ' ἕνα ὡραῖο δωμάτιο», ἐκεῖνος ἀπεκρίθη ὑποκλινόμενος βαθέως:

— Ὁ Μυλόρδος θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος !... Ὁ Μυλόρδος θὰ πηγαίνῃ βέβαια στὴν Ἀγγλία νὰ ταμώσῃ τὸν μπαμπά ; (*)

Καταχαρούμενος ποῦ ἤκουε νὰ τὸν ὀνομάζουν μυλόρδον, ὁ Μπόμπης ἀπεκρίθη μὲ σπουδαιότητα, ὅτι δὲν ἐπήγαινε διόλου ν' ἀναμώσῃ τὸν μπαμπᾶ του, ἀλλ' ὅτι ἐταξείδευεν ὁλομόναχος διὰ πολὺ σπουδαίας ὑποθέσεις καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ καλὰ καὶ γρήγορα, μὰ γρήγορα, διότι δὲν εἶχε νὰ χάσῃ στιγμήν.

Εἰς τὸν ξενοδόχον τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ μικρὸς ταξειδιώτης, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν νέον του τίτλον, ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν ζώνην του ἓν χρυσοῦν λουδοβίκειον καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε, λέγων ὅτι συνήθιζε νὰ προπληρώνῃ, διὰ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ ὑπηρετηθῇ καλλίτερα.

Τὸ κίνημα ποῦτο εἶχε τὸ ἀποτέλεσμά του, διότι, μετ' ὀλίγην ὥραν, ὁ μικρὸς τζόκεϋ, ἐνθρονισμένος εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν τοῦ πανδοχείου, μὲ τὴν ράχιν κατὰ τὸ τζάκι καὶ μὲ τὴν κοιλιὰν κατὰ τὸ τραπέζι, κατεβρόχθιζε μὲ τὴν μεγαλητέραν ὄρεξιν τοῦ κόσμου τὸ πλούσιον δεῖπνον, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχεν ἑτοιμάσει ὁ ξενοδόχος ὁ ἴδιος.

Ἂς ἀφήσωμεν τὸν «μυλόρδον» νὰ κάμῃ «ζεῦκί του», καὶ ἂς ἴδωμεν τί ἔκαμνεν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λωράν.

Ὁ κακὸς ὑπηρέτης δὲν διεσκέδαζε προσποιούμενος καὶ αὐτὸς τὸν μεγάλον αὐθέντην, ἀλλ' ὑπούλως, εἰς τὸ σκότος, προητοίμαζε τὴν ἐκδίκησίν του.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅμως, ὅτι τὸ ἔκαμνε μὲ μεγάλην δεξιότητα· διότι ὅσον δειλὸς καὶ ἄοχημος ἦτο ὁ κακὸς ὑπηρέτης, τόσον εἶχεν εὐφυΐαν κ' ἐφευρετικότητα, — εἰς τὸ κακὸν πάντοτε, ἀλλ' ἀδιάφορον.

Ἀντὶ νὰ δειπνήσῃ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, τὴν προωρισμένην διὰ τοὺς πλουσίους καὶ σημαντικοὺς ταξειδιώτας, ἐπῆγε κ' ἐκάθησε συνεσταλμένος εἰς τὴν σκοτεινοτέραν γωνίαν τοῦ μαγειρείου, ὅπου σιωπηλῶς ἔφαγεν ἕνα πιάτο σοῦπα μὲ ὀλίγον κρέας. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἐνύκτωσε καλά, ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν μαζὶ μὲ τοὺς ὑπηρέτας ποῦ σταύλου, μὲ τοὺς

«Ἔτσι λοιπὸν φυλᾶτε τάλογα ποῦ σᾶς ἐμπιστεύονται ;...» (Σελ. 70, στ. δ')

«Ὁ Λωράν, ἀφοῦ ἐδεβαιώθη ὅτι δὲν ἔκαμε λάθος...» (Σελ. 70, στ. α')

(*) Ἴδε εἰκ. προηγ. φύλλου, σελ. 62.